

PĒDĒJĀ ZVANA IESKAŅĀ...

Labdien, mana dārgā Skola!

Es gribu uzrakstīt Tev atvadu vēstuli, pirms vēl nav atskanējis pēdējais zvans. Rakstu ne tādēļ, lai Tu atcerētos mani, bet lai Tu zinātu, cik mums katram bijī svarīga...

Atceries, kā reiz, siltā 2005. gada rudens rītā, Tavā dzīvē ienāca mazie knauķi, kuri gribēja iepazīties ar Tevi. Tu pieņēmi mūs tādus, kādi bijām. Tieši tajā dienā es pirmo reizi ienācu Tavā valstībā - tik bikli un nedroši. Līdz šim brīdim atceros tās sajūtas, un man liekas, ka tas bija vakar: lūk, es maza meitenīte ar baltām lentītēm matos un lielu sarkanu somu, nedroši ienāku skolas pagalmā... Tas bija liels un svarīgs pasākums manā dzīvē, pirmā satikšanās ar Tevi un Taviem pavalstniekiem - Skolotājiem.

Pirmais zvans, pirmā stunda, pirmā skolotāja... es atceros viņas maigo smaidu un mīļīgās acis. Viņa priecājās par mūsu uzvarām un pārdzīvoja par neveiksmēm. Viņa sāka rakstīt pirmo romāna nodaļu mūsu skolas dzīvē. Tālāk to turpināja klases audzinātāja "līelajā" korpusā. Burvīga sieviete, kura visu laiku bija kopā ar mums. Viņa nebija tikai skolotāja, viņa bija mana otrā mamma - vienmēr gatava palīdzēt grūtībās.

Mani klases biedri. 12 gadus mēs pavadījām kopā un kļuvām vairāk nekā draugi. Mēs kļuvām par ģimeni. Esmu katru no viņiem labi iepazīsusi, tāpēc nākotnē man viņu sabiedrības nedaudz pietrūks.

Nevaru izteikt visu pateicību, kuru izjūtu pret skolotājiem. Jā, dažreiz mēs viņiem arī nodarījām pāri, bet ceram, ka tas mums tiks piedots. Skolotāji mums nodeva ne tikai zināšanas, bet arī dāvināja savu dvēseli, savu sirds siltumu un dzīves pieredzi. Kā var viņus par to nemīlēt?

Kad 5. klasē iepazīnāmies ar skolas vadību, sākumā viņus nedaudz baidījāmies, bet pēc tam sapratām, ka viņi ir ļoti atbildīgi un atsaucīgi cilvēki. Skolotāji, es Jūs ļoti cienu un gribu pateikties par visu, ko Jūs izdarījāt mūsu labā!

Un tā, diena pēc dienas, gads pēc gada, un es Jūs, Skola un Skolotāji, iepazīnu vēl vairāk un vairāk. Cik daudz brīnišķīgu momentu mēs pārdzīvojam visi kopā!

Ir pagājuši 12 gadi, un tas nozīmē, kā pienācis laiks atvadīties. Mēs nevaram visu laiku būt bērni, un Tu, Skola, nevari visu mūžu būt ar mums...

Nu lūk, mēs kopīgi pabeidzām rakstīt sava romāna nodaļu, un tas nozīmē, kā vajag pāršķirt jaunu lapaspusi. Neskumsim! Mēs aiziesim, bet uz tikšanos ar Tevi steigsies jaunā paaudze, un Tu arī viņus mīlēsi.

Ardievu, mana mīļā Skola!

Ar mīlestību - Tava skolniece no 12. klases Vera Čilija